

ROZHOVOR NA DOMLUVENÝ TÉMA

„Příležitostný redaktore, říká ti něco slovo chatař?“ vyrukoval na mě s nevšední otázkou Slávek Šimek. Jirka se potutelně usmíval. „Jde o časopis,“ pokračoval Slávek. „Časopis, do kterého tímto okamžikem hodláš něco poutavého napsat.“ – „Já napsat? A o čem?“ – „O chatařích, tedy konkrétně o nás dvou. Já s Jirkou do něj budeme přispívat příhodami postavičky Standy Sudy, které Láďa Havlíček bude ilustrovat. A ty čtenářům toho časopisu vysvětlíš, že jsme nejen nějací dva ze Semaforu, ale rovněž milovníci přírody a částečně i chataři.“

Následný rozhovor na domluvené téma zanedlouho probíhal v divadelní šatně. Přivedl mě k názoru, že Slávkovy a Jirkovy představy o trávení volného času, na rozdíl od jejich tvořivé práce, zas tak moc shodné nejsou.

Jirka přiznal, že tajně sní o bungalovu či haciendě úhledného zevnějšku s velkými okny a útulným interiérem, ve kterém by mohl trávit převážnou část roku, a přitom nerušil poklid lesa.

„Přál bych si tam mít bernardýna, tvora ze všech mně nejmilejšího, neboť je moudrý, laskavý a jeho srst v zimě hřeje. Zatím si nedovedu představit, kdy si tenhle svůj sen splním. Musím moc šetřit a spoléhat na zázrak. Do té doby, i když nejsem pravým trampem, si budu dopřávat občasnou pouť s dekou a kytarou, prospávat noci pod hvězdami a koukat se do ohně nesčíslných táboráků.“

Slávek na rozdíl od Jirky svůj sen již zveleboval. Šlo o onen mlýn, který se nacházel v jihozápadních Čechách na Nepomucku a byl zaplatpánbůh stranou cestovního ruchu, neboť kult sv. Jana z Nepomuku byl dávno vystřídán kultu jinými.

„Mlýn nemáme společně s Jirkou Grossmannem, ale jsme myslím příkladem toho, jak humor spojuje lidi. Při psaní a práci si ideálně rozumíme, ale jinak máme dost odlišné zájmy. Avšak že jsme milovníci přírody, o tom není pochyb.“

Slávek se spolujezdcem a psem Alfredem na lomu

Aranovi bylo se Slávkem dobře i na sněhu.

Chytat do lasa Slávka bavilo tím víc, čím víc chytaný zuřil.

Slávek měl houby rád. Nejvíce ty, které sám našel.